

MUDDERMÅLET

Af Asger Aamund, den 1. marts 2013

Lille Greg på 4 år landede med sine amerikanske diplomatforældre midt i min barndoms villakvarter i Gentofte-Vangede. Greg talte naturligvis ikke et ord dansk, men blev hurtigt en sensation blandt børn og voksne på Skolebakken. I løbet af 6 uger beherskede Greg flydende børnedansk på niveau med de indfødte herunder min bror på 5 år. Greg var ingen Rasmus Rask, men bare en lille indvandrerdreng, der var sulten efter legekammerater og socialt fællesskab. I bedste amerikanske stil gik han målrettet efter sine mål og nåede dem.

Som 30-årig flyttede jeg med min familie til Hong Kong, hvor jeg skulle arbejde de følgende 4 år. I bagagen havde jeg to små børn, Martin på 3 år, som kom i den amerikanske børnehave og senere skole og Malou på 2 år, der landede i Sandlin Nursery School, en særdeles britisk børnehave. Da der ikke var nogen dansk ghetto i Hong Kong, hvor børnene kunne holdes afsondret fra den dominerende kultur, begyndte de til forældrenes rædsel snart at tale engelsk indbyrdes. Vi havde ellers lovet hinanden, at vi ville forhindre udviklingen af halvsprogede børn, der ikke kunne udtrykke sig flydende på hverken engelsk eller dansk. Derfor skulle der udelukkende tales dansk i hjemmet koste hvad det ville. Og der blev anvendt et hav af timer med billedbøger og historiefortællinger, men lige lidt hjalp det. Vi kunne jo ikke konkurrere med de mange daglige timer i børnehave og skole, hvor børnene med deres små svampehjernner sugede det engelske sprog til sig med eksplosiv hast. Der var ikke brug for modersmålsundervisning for at tilegne sig et nyt sprog. Beherskelse af det engelske sprog var forudsætningen for overlevelse i børnekulturen i vores nye hjemland. Da vi efter 4 år atter satte kursen mod Danmark talte børnene udelukkende engelsk med hinanden og køkkenkinesisk med Am, vores hushjælp.

Da Sovjetunionen besatte Ungarn i 1956, flygtede tusindvis af ungarere til Vesteuropa for at undgå fængsel, tortur og død hos de russiske bøddler. Mange flygtninge havnede i Danmark, hvor de vidste, at sproget var nøglen til social og økonomisk overlevelse. Ungarsk er et unikt og vanskeligt sprog, der ligger milevidt fra dansk, men ikke desto mindre kan vi glæde os over, at både første- og anden generations indvandrere fra Ungarn lærte sig dansk, fik sig en uddannelse og kom til at klare sig glimrende i det danske samfund.

Da der hverken i USA eller i Australien findes et indvandrerindustrielt kompleks, som med snabelen dybt begravet i statskassen kan etablere en modersmålsundervisning som den falske forudsætning for integration, måtte de mange indvandrere fra Polen, Italien, Tyskland, Irland og Skandinavien gå den tunge gang gennem den engelske sprogport og lære sig det nye sprog, fordi beherskelsen af engelsk var forudsætningen for arbejde, frihed og selvstændighed. Der findes dog undtagelser. Victor Chin, en kinesisk-amerikansk forretningsven fortalte mig, at der i China Town i New York findes bedstemødre, der er smuglet ind i USA fra Kina for at passe børn og hus for de hårdtarbejdende kineserfamilier. Selv efter årtier i USA taler disse gamle koner ikke et ord engelsk, fordi de hele deres liv udelukkende befinder sig i et kinesisk sprogmiljø.

Den danske indvandrerstrategi er nu havnet hjælpeløst i Chinatown-syndromet. Vi har ikke magtet at integrere indvandrerne fra de islamiske områder i det danske samfund, fordi vi har givet dem muligheden for at isolere sig. Hvad er så integration? Det er, at man som indvandrer lærer sig at tale ubesværet dansk,

at man skaffer sig en uddannelse, at man har fast arbejde, og at man accepterer Danmark som en demokratisk retsstat. Mange indvandrere har heldigvis gennemløbet denne proces med succes, men alt for mange sidder i ghettoerne som anden generation på overførselsindkomst og forbander Danmark og alt, hvad der er dansk, fordi samfundet kun har foræret dem en indkomst, men ikke den respekt og anseelse, de mener at have krav på. Det er ufatteligt for dem, at i Danmark er respekt ikke noget, som mænd tildeles ved fødslen, men noget man skal gøre sig fortjent til. Der har for nyligt lydt politiske røster, der ønsker en opdatering af omkostningerne forbundet med den underskudsforretning, som indvandringen udgør for Danmark. Der er i regeringskredsen ingen lyst til aflevere et integrationsregnskab, som meget vel kunne vise et større eller lige så stort underskud som det sidst opgjorte på omkring 15 mia kroner om året (DREAM/CEPOS 2011). Et beløb, der kan ses som u-landsstøtte udbetalt i Danmark. Når vi kan præsentere DSBs underskudsforretning i kroner og ører og drage de skyldige til ansvar, hvorfor kan vi så ikke gøre det med indvandrerforretningen?

I stedet vil regeringen hellere tale om behovet for øget inklusion, et begreb der meget smart og lige så stille erstatter kravet om integration. Man kan nemlig ikke integrere sig i et andet kultursamfund uden en aktiv indsats for at tilpasse sig. Inklusion betyder derimod, at man optages i fællesskabet som man nu er, også selv om man ikke ønsker at tale dansk eller tilegne sig kompetencer der fører til selvforsørgelse. I stedet genopliver man modersmålsundervisningen, som er en illusorisk erstatning for reel integration. Der er en direkte sammenhæng mellem ghettoernes parallelsamfund og den kendsgerning, at tusindvis af etniske borgere, der er født i Danmark, har fravalgt dansk som hovedsprog, hvilket er et ildevarslende nederlag for dansk kultur og samfund. I stedet skal skatteyderne nu punge ud med millioner af spildte kroner til indvandrere, der ikke vil integreres, men kun inkluderes, fordi deres børn skal have undervisning i sprog, der ikke skaffer fast arbejde i Danmark: arabisk, tyrkisk, albansk, somali, dari, farsi og kurdisk. En ny generation af halvsprogede ghettoborgere er på vej ind i inklusionen.

Og det danske sprog? Poul Dissing provokerede for årtier siden borgerskabet med: 'Vort muddermaal er hæsligt, det har så fæl en klang!' Det ser ud til, at han får ret.